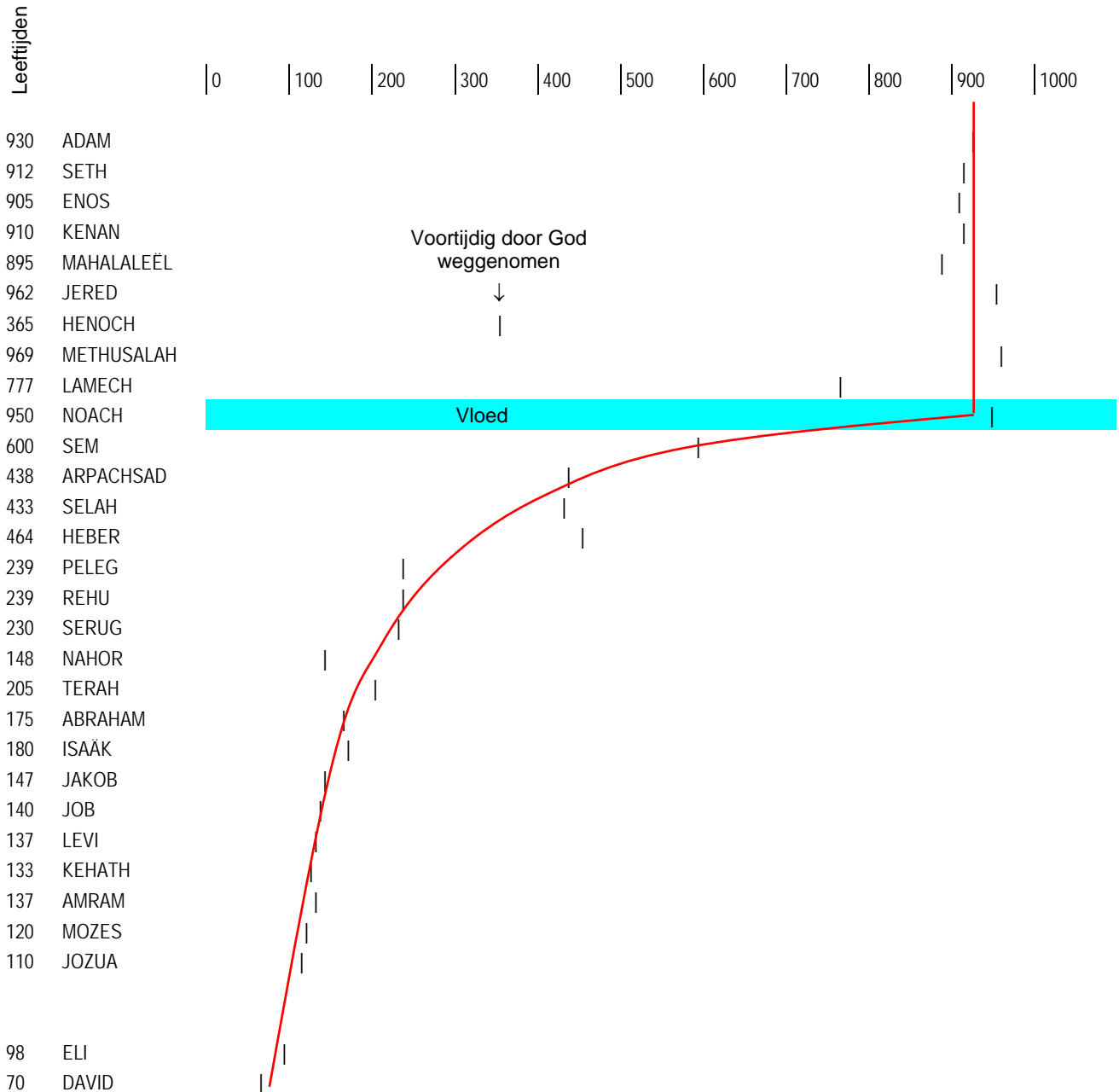

Leeftijden voor en na de zondvloed

Hierboven ziet u in de curve de sterk dalende levensduur van de mensen na de zondvloed.

Vóór de zondvloed, in Genesis 5, vinden we de volgende leeftijden voor de patriarchen vermeld: 930, 912, 905, 910, 895, 962, 365, 969 en 777; uit deze lijst kunnen we de jaren van Henoeh (365) weglaten omdat hij ‘voortijdig’ door God werd weggenomen, en we kunnen uit Genesis 9:29 er de jaren van Noach aan toevoegen: 950. Uit deze negen getallen krijgen we dan een gemiddelde levensduur van 912 jaren.

Ná de zondvloed zien we de gemiddelde leeftijd echter afnemen. Aanvankelijk zeer snel en geleidelijk langzamer. Tenslotte bereikte deze dalende curve dus de levensduur van “zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren” (Psalm 90:10), de levensduur waarmee wij ook in onze dagen vertrouwd zijn. Als de zondvloed op ongeveer 5000 jaar geleden gedateerd wordt, dan duurde het dus ongeveer 2000 jaar voordat dit nieuwe niveau werd bereikt.

Het is opmerkelijk dat de Bijbel zelf nergens de aandacht op deze daling vestigt en er dus ook geen morele verklaring voor geeft of haar aan een rechtstreekse werkzaamheid van God toeschrijft. het

lijkt dan ook meer voor de hand te liggen voor dit verschijnsel een natuurlijke verklaring te zoeken, die overigens het feit dat ook dit onder de soevereine voorzienigheid van God plaatsvond, uiteraard niet uitsluit. Een natuurlijke verklaring dient vanzelfsprekend gezocht te worden in de totaal nieuwe meteorologische en klimatologische omstandigheden die er na de zondvloed op aarde heersten, als gevolg van de neerslag van het watergewelf dat voortijds de aarde omgaf.

Dit gewelf bestond niet alleen uit waterdamp maar waarschijnlijk ook uit grote hoeveelheden kool-dioxide en ozon. Eén van de belangrijkste gevolgen van de aanwezigheid van zo'n gewelf was het afweren van de intense stralingen die de aarde vanuit het heelal treffen. Met name de ozon in de bovenste atmosferische zones heeft de capaciteit stralingen met een korte golflengte effectief te absorberen, waardoor de mensheid gespaard blijft voor het grootste deel van de kosmische straling, de röntgenstraling en de ultraviolette straling van de zon. Als de ozonlaag plotseling zou verdwijnen, dan zou binnen de kortste keren alle leven op aarde uitsterven.

Tenslotte is het wel interessant op te merken dat bij allerlei oude volken overleveringen voorkomen over zeer hoge mensenleeftijden in de oudheid.

De Joodse geschiedschrijver Flavius Josephus¹ heeft daarover geschreven:²

“Noach leefde na de overstroming nog driehonderdvijftig jaar in voorspoed. Hij stierf op negenhonderdvijftigjarige leeftijd. In vergelijking met de huidige levensduur, het geringe aantal jaren dat wij leven, zal men geneigd zijn de lange levensduur van de mensen van vroeger in twijfel te trekken en aan die verhalen geen geloof te hechten. Maar uit het feit dat nu niemand zo'n lang leven beschoren is, mag men niet de conclusie trekken dat de mensen van toen ook niet zo'n hoge leeftijd bereikt kunnen hebben ... Alle Grieken en niet-Grieken die over de oudheid hebben geschreven ondersteunen mijn woorden. Manetho³, die de geschiedenis van de Egyptenaren heeft opgetekend, Berossus⁴, de kroniekschrijver van de Chaldeeuwse geschiedenis, Mochus, Hestiaeus, de Egyptenaar Hiëronymus, de historici van de Phoenicische geschiedenis, ze stemmen allemaal overeen met wat ik heb geschreven. Hesiodus, Hecataeus, Hellanicus en Acusilaüs alsmede Ephorus en Nicolaüs delen mee dat de mensen van vroeger duizend jaar oud werden. Iedereen moet op dit punt zelf maar bekijken wat hij ervan wil denken”.

Bronvermelding:

- De ark in de branding, dr. W.J. Ouweneel, Buijten & Schipperheijn, Amsterdam, 1978.
- Flavius Josephus - *Antiquitates Judaicae*, Boek I, 104-108, uitgave Ambo-Baarn/Kritak-Antwerpen van 1996.
- Microsoft Encarta Encyclopedie 2002 Winkler Prins.
- Encyclopaedia Britannica 2003.

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be - Homepage: <http://users.skynet.be/fa390968/index.htm>

---

¹ Josephus Flavius, meestal minder juist Flavius Josephus genoemd, eigenlijk Joseph ben Mathitjahoe ha-Kohen (Jeruzalem ca. 37 – Rome na 100), Joods geschiedschrijver uit een priesterfamilie, was bij het begin van de Joodse Opstand als gezant in Rome (66). Terug in Galilea voerde hij een groep opstandelingen aan. Hij slaagde er niet in het verzet in de provincie doelmatig te organiseren. Te Jotapata door de Romeinen ingesloten, verdedigde hij de vesting. Naderhand gaf hij zich onder onduidelijke omstandigheden als gevangene over aan Vespasianus en redde zijn leven door deze het keizerschap te voorspellen (67). Hij werd door velen van verraad verdacht. Tot de val van Jeruzalem (70) bleef hij in het gevolg van Titus. Daarna vestigde hij zich te Rome en kreeg het Romeinse burgerrecht. (Encarta 2002).

² Flavius Josephus - *Antiquitates Judaicae* (De Oude Geschiedenis van de Joden), Boek I, 104-108, in de uitgave Ambo-Baarn/Kritak-Antwerpen van 1996. ISBN 90 6303 688 4.

³ Manetho: also spelled Manethos, or Manethon Egyptian priest who wrote a history of Egypt in Greek, probably for Ptolemy I (305–282). Manetho's history has not survived except for some fragments of narrative in Josephus' treatise "Against Apion" and tables of dynasties, kings, and lengths of reigns in the works of Julius Africanus, Eusebius, and George Syncellus. The fragments thus preserved showed that Manetho's work was based on good native sources. These fragments have been of much service to scholars in confirming the succession of kings where the archaeological evidence was inconclusive, and Manetho's division of the rulers of Egypt into 30 dynasties is still accepted. (Brit. 2003).

⁴ Berossus: also spelled Berossus, Berossos, or Berosos, Akkadian Bel-usur flourished c. 290 BC. Chaldean priest of Bel in Babylon who wrote a work in three books (in Greek) on the history and culture of Babylonia; it was widely used by later Greek compilers, whose versions in turn were quoted by religious historians such as Eusebius and Josephus. Thus Berossus, though his work survives only in fragmentary citations, is remembered for his passing on knowledge of the origins of Babylon to the ancient Greeks... (Brit. 2003).